

בוגדולארים

למפלגות בישראל. למראית עין: דרישה הגיונית. למעשה: דמד גוגיה חסרת-שחר.

המגבית מורמה בכל שנה עשרות מיליוני דולארים לישראל. מיליונים אלה מ- גיעים לידי מוסדות ציוניים המורכבים מ- עסקני מפלגות, המחלקים את הכסף בהתאם לתועלת מפלגותיהם. כל המנגנונים הגלויים והסמויים של מפלגות ישראל (פרש למק"י) חיים על כסף זה. כאן אין המדובר על כמה רבבות, או כמה מאות אלפים. כאן המדובר בעשרות מיליונים. הם משרתים את המפלגות ברכיבים בלתי-ספורות: בפרנסת אלפי עסקנים ב- משרות ממשלתיות וציוניות, בקיום החברות הכלכליות והחקלאיות המזינות את קופות המפלגות, בקיום עתוני המפלגות ותנועות הנוער שלהן, בקיום מפעלי השיכון, הב- ריאות והתרבות, המשרתים את המפלגות. רק חלק זעיר מכל הכסף הזה מגיע לידי המפלגות המישרין, בצורת הענקות גלויות. הדבר נעשה בעיקר לאותן המפלגות שאין להן מוסדות מוסתים הראויים לשמם, כמו תנועת-חרות.

אם יסתמו את הצינור המוביל כסף ל- חרות ולצ"כ, יגדל הורם למפ"ם ולאחדות העבודה, שאינן מקבלות שום הקצבות ישי- רות, אלא נהגות בעקיפין מן הקרנות הציו- ניות הזורמות למפעליהן.

ביטול ההענקות הישירות לא ישנה מאומה. הוא רק יפלה ל- רעה מפלגה אחת לטובת השניה. לגבי המשטר בכללותו, משול זה דבר לשלילת סוכריה אחרי ארוך- חה של שבע מנות שמנות.

★ ★ ★

ל מי שדיבר אי פעם עם התורמים הטובים בברוקלין ובברונקס, שמע את הפזמון האחד: "איננו רוצים להתערב במה שנעשה בישראל. זה ענין פנימי שלכם. אנחנו רק נותנים את הכסף. את השאר תסדרו ביניכם."

אין כל טעם להסביר לאנשים טובים אלה כי גם הדרך לגיהנום רצופה בכתנות טו- בות. הם לא יבינו כי הכסף שלהם מאפשר למפלגות הישראליות (וזה כולל, כ- מובן, את האופוזיציה הרשמית) לבנות מני- גנונים כה אדירים, עד שאיש אינו יכול עוד להתמודד עמם. הם לא יתפסו כי בכס- פי המגבית (ושאר המענקים) מחלק המשטר הנאות גדולות וקטנות למאות אלפי או- רחים בישראל, ומונע בצורה זו כל ויכוח רציני על בעיות המדינה במערכת הבחירות. אין טעם להסביר זאת, כי התורמים ה- טובים אינם רוצים לדעת על כך. אפילו יימצא איש שניסה להפיץ תורה זו ב- אמריקה, יהיה קולו כקול קורא במדבר. רק אם יתול אי פעם שינוי גמור במצב- רוחם של יהודי אמריקה, עשויה להתגבש אצלם גישה אחראית ומבוגרת יותר לבעיות ישראל.

אולם המצב ישתנה אם תטיל הממשלה האמריקאית מסיכה-כנסה על התרומות. גם אז הן לא תר- פסקנה. אבל סכומן ירד לפחות לחצי, ואולי אף יותר.

★ ★ ★

כן צודקים ראשי המפלגות בהחלט כאשר הם מכריזים מלחמת-השמד על גיימס וארבורג, המדבר אל אוזן הממשלה האמריקאית. הם צודקים כאשר הם עושים את הכל כדי לנדות את האיש בציבור ה- יהודי באמריקה.

כי וארבורג הוא האדם היחיד המנסה לפגוע במשטר הקיים בישראל במקום היחיד שם הוא ניתן לפגיעה.

אפשר להתחכם אם הוא עוכר ישראל. אבל אין כל ספק שהוא, ושאר הבוגדולארים, הם עוכרי המשטר הקיים בישראל.

שינוי תלוי ברצון האורחים, מגדלת בארץ משק טפילי מסוכן ומזיק והורסת את מוראל-העבודה — כפי שטוענים מתנגדיה המילוליים.

אם נכונה ההנחה הראשונה, הרי וארבורג הוא כאמת פושע, מרעיב ילדים וסוכן הפידאיון.

כי אז חייבים אנו להשתטח אפיים ארצה ולהתפלל שלוש פעמים ביום "אין אלוהים מלבד המגבית, והדולאר הוא שליח אלוהים." **אם נכונה ההנחה השנייה, הרי וארבורג הוא גבר, וכל המסתיי- גים ממנו פחדנים וצבועים.**

כי אז כל פעולה להפסקת הורם המר- עיל של כספי המגבית היא מיבצע במל- חמה למען שיקום המשק ושיחזור האזרח, חוג פוליטי אחר היה חכם יותר. ערב הבחירות הפריח את הסיסמה המושכת: "יבוטלו הענקות המגבית היהודית המאר- חדת למפלגות הישראליות!" מפא"י ה-

שינוי המשטר, היתה צריכה לתמוך ב- וארבורג בכל לבה. היא היתה צריכה להפוך את וארבורג לגיבור לאומי, למשחרר המולדת מעולה של "מפא"י המושחתת והשוקעת."

אבל לא. חרות יצאה בראש ה- לוחמים בכונר המתועב.

ואכן, כך נאה לאופוזיציה נאמנה, ש- צניגיה הבליטו השבוע מידה כה רב של אחריות ציבורית, כאשר יעצו לנשיא ל- הטיל את הרכבת הממשלה על דויד בן- גוריון והודיעו לו כי ימלאו בכבוד את תפקידם כאופוזיציה אחראית.

חוג פוליטי אחר היה חכם יותר. ערב הבחירות הפריח את הסיסמה המושכת: "יבוטלו הענקות המגבית היהודית המאר- חדת למפלגות הישראליות!" מפא"י ה-

כל משטר ישנה דמות של פושע ה- עולה בחומרת חטאיו על כל שאר ה- פושעים. דמות זו שונה בהתאם למהות המשטר.

בימי שלטון הכנסיה, היה זה הכופר, ש- סיקפק בכתוליה של מרים הקדושה. הוא נשרף על המוקד. במשטר הפיאודלי היה זה האיכר שהעז להתחצף כלפי האביר. הוא נמתח על הגלגל ונחתך לארבע ח- תיכות. במשטר המלוכני, היה זה האיש שהעליב את הטלך. הוא נתלה בראש חר- צות. במשטר הנאצי, היה זה בן הגזע ה- עליון שנשא לאשה את בת הגזע הנחות. הוא עונה למות במתנה-הריכוז. במשטר הקומוניסטי היה זה הקונטר-ריבולוציונר. הוא הודה ונורה בקרקפתו במרתף הגפאי. כל הפושעים האלה זכו למעמדם המיוחד מפני שנגעו בציפור-הנפש של המשטר. הם נגעו במשטר במקום האחד בו אפשר היה לערער את יסודותיו הרחניים והחומריים. פשעם היה מסוכן עד אין שעור מזה של רוצח פשוט, או של שודד תמים.

גם במשטר השנורקראפי, השי- לום במדינת היהודים, ישנו טי- פום כזה של כופרי-בעיקר, של כונר במלכות. הרי זה האיש ה- מסכן את הכנסות המגבית ה- יהודית המאוחדת.

הגיע הזמן למצוא שם לפושע כזה. הייתי מציע, למשל, את הכינוי "בוגדולאר" — האיש הבוגד בורם הדולארים.

★ ★ ★

שבוע היה עשיר בפשעים ובפי- שעים. בשכונת-התקעה בוצע מעשה אונס מחריד. בתלאיבי הרג תייר איטלקי את אהובתו היפהפיה. לא רחוק משם פתח גיבור מחתרתי בדימוס באש על שני אחיו.

כל אחד ממעוללי מעשים אלה היה מע- סיק עתון ולגונו ממוצע במשך שבועיים. אולם בארץ היו מופנים השבוע חצי- הזעם החריפים ביותר נגד פושע אחד. נגדו נכתבו מאמרים ראשיים. עליו שפכו עור- כים מכובדים את מיטב חרון-אפם. היה זה מיליונר יהודי-גרמני-אמריקאי בן 63. שמו: גיימס וארבורג. פשעו: חתירה תחת המגבית היהודית המאוחדת.

אותו פושע מפלצתי גילה סוד נורא: ששכפי המגבית מגיעים אל האוצר הישראלי, ועל כן אין המגבית פילנטרופית אלא פוליי- טית. המסקנה ההגיונית: אין ה- תורמים למגבית צריכים ליהנות משיחורר תרומותיהם ממסיכה-כ- נסה האמריקאית, כתורמים לקרנות צדקה.

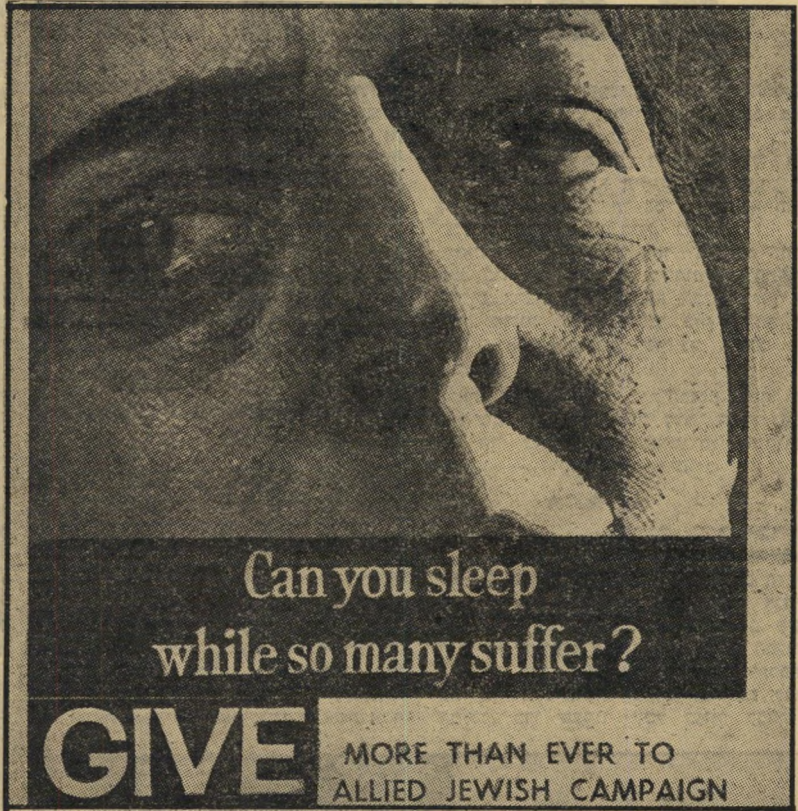
"עוכר ישראל!" זעקו הבטאונים הציו- נים בחו"ל. "בוגד!" ענו עתוני ישראל. "משרתו של עבדול גמאל נאצר!" רעם עורך חרות במאמר אישי חתום.

איש מהם לא טען כי וארבורג משקר, חס וחלילה. מנהיגי המדינה מכריזים בכל עת, כי כספי המגבית עוזרים לישראל להתגבר על המצור הערבי, ולבצר את עמדותיה מול ים השנאה של השכנים. אלה דברים פוליטיים, לא דבריהם של מצילי ידומים ואלמונים.

פשעו של וארבורג הוא כה גד- סוכן ומחפיר דווקא מפני שהוא אומר את האמת. כי על סמך אמת זו עלולה ממשלת ארצות- הברית לבטל (ישמרנו האל!) את ניכוי התרומות ממסיכה-כנסה. מה יקרה אז? הדבר אינו מוטל בספק. המשטר בישראל יתמוטט.

★ ★ ★

אדם ציני יכול היה להניח, לרנע, כי מפלגה כמו תנועת החרות, ש- נופעה עוד זה כמה מעל לראשה את דגל

הפניה היא פילאנטרופית — התוצאה לא כז כך

מלחמה לחרות המדינה והאדם כאחד. כאן דרושה עקביות, ונכונות להמשיך ב- מחשבה עד הסוף, ההגיוני. מי שפוסל את המגבית מפני שהיא מגדלת בארץ משק טפילי ומונעת את התהוותו של משק בריא — מוכרח להיות מוכן לחיות בלי כספי המג- בית. עליו להיות משוכנע כי בהיפסק זרם הכסף מן החוץ, יחלים המשק הישראלי אחר- רי ההלם הראשון, ישתלב במשק העולמי ויפתח את ענפיה-הייצור המתאימים ליכולת הארץ ולכושר האדם העברי.

רק מי שמאמין בזאת בכנות וברצינות, מותר לו להטיף נגד המגבית. ואם כן, אין זו רק זכות אלא חובה. כשם שחובה לאדם לעצור את הירד המגישה לדעתו כוס רעל לילד.

★ ★ ★

יש אנשים שמצאו את שביל הזהב המאשר. הם מותחים ביקורת על פעולה זו או אחרת של המגבית, מבלי להתקיף את הגוף כולו. כך אפשר להיות בסדר עם כולם, מלבד עם האמת.

דוגמה לכך אותה סיסמה שהזי- כרנו: לבטל את הענקות המגבית

שיבה בצורה נבנית: אחד מח"כיה טען כי אותו חוג הגיש תזכיר לממשלת ארצות- הברית בו דרש להטיל מסיכה-כנסה על ה- תרומות. ומה קרה אז? האם היום אותו חוג את ראשו בגאווה? האם הודה לאותו ח"כ מפא"י על הפירסום החיובי?

לא דוכים ולא דווארים. ראשי החוג נעלבו עד למעמקי נפשם התמימה. הם הסכימו כי פגיעה במגבית היא פשע נורא מרצח תינוקות. על כן דרשו מאיתו ח"כ שיתנצל מיד, או ש יחתר על חסינותו, למען תהיה אפשרות להגיש נגדו משפט על הוצאת דיבה. ובצדק, כי לא תיתכן בישראל דיבה איומה יותר.

★ ★ ★

קשה להבין את ההגיון בכל הגישות המסובכות האלה. הן מוכיחות מידה מפתיעה של חוסר בגרות פוליטית. כי הנה, אחת מן השתיים, או שהמגבית היהודית המאוחדת אמנם עוזרת לבנות את הארץ, להציל ולקיים את בטחון המדינה, כטענת ראשי המש- טר, — או שהמגבית מקיימת במדינה משטר